

Wyrok z dnia 30 maja 2006 r.

I UK 321/05

Umorzenie dotyczyło tylko należności podlegających restrukturyzacji, znanych w dniu 31 grudnia 2001 r. (art. 6 ust. 1 i 2 w związku z art. 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o restrukturyzacji niektórych należności publiczno-prawnych od przedsiębiorców, Dz.U. Nr 155, poz. 1287 ze zm.). Przedsiębiorca miał jednak obowiązek spłacić należności niepodlegające restrukturyzacji (umorzeniu), znane w dniu 30 czerwca 2002 r. (art. 11 ustawy). Postępowanie restrukturyzacyjne nie dotyczyło zaległości w spłacie należności powstałych w okresie po 30 czerwca 2002 r. Jednak przedsiębiorca nie mógł mieć w dniu 30 kwietnia 2004 r. (art. 21 ust. 1 ustawy) zaległości nieobjętych restrukturyzacją innych niż wymienione w art. 11 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy (art. 10 ust. 1 pkt 3 i art. 10a ustawy), co oznacza konieczność braku zaległości z tytułu należności (np. składek) za okres po 30 czerwca 2002 r.

Przewodniczący SSN Beata Gudowska, Sędziowie SN: Katarzyna Gonera (sprawozdawca), Małgorzata Wrębiakowska-Marzec.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 30 maja 2006 r. sprawy z odwołania Zdzisława W. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w Ł. o restrukturyzację należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, na skutek skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 maja 2005 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Łodzi do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

U z a s a d n i e

Decyzją z 30 kwietnia 2004 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w Z.W. umorzył postępowanie restrukturyzacyjne dotyczące zaległości z tytułu składek, prowadzone w stosunku do przedsiębiorcy Zdzisława W. Decyzja została wydana na

podstawie art. 21 ust. 1 pkt 1 i art. 10 i 10a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców (Dz.U. Nr 155, poz. 1287 ze zm., zwanej dalej „ustawą o restrukturyzacji” lub „ustawą”). Uzasadniając swoją decyzję organ restrukturyzacyjny stwierdził, że przedsiębiorca Zdzisław W. nie spełnił warunków określonych w art. 10 i 10a ustawy o restrukturyzacji, w szczególności na dzień wydania decyzji kończącej postępowanie posiadał zaległości bieżące z tytułu składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, Fundusz Ubezpieczeń Zdrowotnych oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, a ponadto nie złożył informacji, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy o restrukturyzacji, zawierającej dane o jego sytuacji finansowej.

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Sieradzu wyrokiem z 11 sierpnia 2004 r. [...] oddalił odwołanie Zdzisława W. od powyższej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w sprawie restrukturyzacji zaległości z tytułu składek ubezpieczenia społecznego.

Sąd ustalił, że 12 listopada 2002 r. przedsiębiorca zwrócił się o restrukturyzację jego zaległych należności wobec ZUS z tytułu składek na rzecz Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Funduszu Pracy i Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. W decyzji z 23 grudnia 2002 r., wszczynającej postępowanie restrukturyzacyjne, organ restrukturyzacyjny określił warunki restrukturyzacji przedsiębiorstwa wnioskodawcy, ustalając wysokość zaległych należności z tytułu składek za okres rozliczeniowy od stycznia 1999 r. do grudnia 2001 r. oraz wysokość opłaty restrukturyzacyjnej w kwocie 5.002,36 zł i termin jej zapłaty. Decyzja zawierała informację, że należności z tytułu składek nieobjęte postępowaniem restrukturyzacyjnym należy uregulować wraz z odsetkami naliczonymi do dnia wpłaty, zgodnie z zasadami określonymi w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. Nr 137, poz. 887 ze zm.) i wydanym na jej podstawie rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczania składek, wypłaconych zasiłków z ubezpieczeń chorobowego i wypadkowego, zasiłków rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych oraz kolejności zaliczania wpłat składek na poszczególne fundusze (Dz.U. Nr 165, poz. 1197 ze zm.).

W załączniku do decyzji o wszczęciu postępowania restrukturyzacyjnego, należności niepodlegające restrukturyzacji zostały określone w następującej wysokości: należności funduszu emerytalnego za okres od 1 stycznia 1999 r. do 30 czerwca

2002 r. na kwotę 10.194,93 zł, pozostałe składki w części finansowanej przez ubezpieczonych za ten sam okres na kwotę 15.257,17 zł, należności z tytułu ubezpieczenia zdrowotnego na kwotę 2.989,51 zł, ponadto należności Funduszu Pracy i Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od 1 stycznia 2002 r. do 30 czerwca 2002 r. na kwotę 649,59 zł i pozostałe składki na ubezpieczenie społeczne w części finansowanej przez płatnika za ten sam okres na kwotę 2.595,45 zł.

Pismem z 31 marca 2004 r. organ restrukturyzacyjny zwrócił się do Zdzisława W. przypominając mu o zbliżającym się terminie wydania decyzji o zakończeniu postępowania restrukturyzacyjnego, zawierającym również zobowiązanie do przedłożenia dokumentów w postaci informacji o jego bieżącej sytuacji finansowej, wykazu wymagalnych długów przedsiębiorcy, wykazu wierzytelności przedsiębiorcy oraz informacji o otrzymanej w ostatnich trzech latach pomocy publicznej. Kolejnym pismem (z 26 kwietnia 2004 r.) poinformowano wnioskodawcę, że dotychczas nie zostały dostarczone przez niego określone w piśmie dokumenty - deklaracje rozliczeniowe od listopada 2001 r. do października 2002 r. i od listopada 2003 r. do lutego 2004 r., zwrócono się do niego o przedłożenie dowodów wpłat składek za okres od czerwca 2002 r. do października 2002 r. na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, Fundusz Ubezpieczeń Zdrowotnych, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, a ponadto poproszono go o pilny kontakt w celu wyjaśnienia zaistniałej sytuacji. W dniu 30 kwietnia 2004 r. zapadła zaskarżona przez wnioskodawcę decyzja, w której uzasadnieniu wskazano, że przedsiębiorca nie spełnił warunków określonych w art. 10 i 10a ustawy o restrukturyzacji, jak również wymogów ustalonych w decyzji o warunkach restrukturyzacji.

Na rozprawie przed Sądem Okręgowym wnioskodawca złożył pięć kserokopii deklaracji rozliczeniowych za okres od czerwca 2002 r. do października 2002 r. na dowód braku zaległości wobec ZUS, twierdząc że objęte tymi dokumentami informacje wysłał do organu rentowego drogą elektroniczną w lipcu 2004 r.

W ocenie Sądu Okręgowego czynności podjęte przez przedsiębiorcę w lipcu 2004 r. - w postaci złożenia deklaracji za sporne miesiące od czerwca 2002 r. do października 2002 r. - nie mogły mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, ponieważ na dzień wydania decyzji o umorzeniu postępowania restrukturyzacyjnego (30 kwietnia 2004 r.) posiadał on faktyczne zadłużenie w płatnościach wobec ZUS, a Sąd nie ma możliwości przedłużenia postępowania restrukturyzacyjnego ponad terminy przewidziane w ustawie o restrukturyzacji. Sąd podkreślił, że jedynie terminowe wy-

wiązanie się przez ubezpieczonego ze zobowiązań wynikających z art. 10 ust. 1 ustawy, określonych w decyzji o warunkach restrukturyzacji, prowadzić może do umorzenia należności podlegających restrukturyzacji.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył apelacją przedsiębiorca, wnosząc o „przywrócenie restrukturyzacji należności”. Skarżący podniósł, że działając zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o restrukturyzacji przedstawił program restrukturyzacji i informację o bieżącej sytuacji finansowej oraz wpłacił opłatę restrukturyzacyjną, przez co spełnił wszystkie warunki wstępne wymagane do rozpoczęcia restrukturyzacji. Zdaniem apelującego, ZUS kierując do niego pisma (z 31 marca i z 26 kwietnia 2004 r.) z określonymi żądaniami potwierdził, że wnioskodawca nie ma w stosunku do organu restrukturyzacyjnego innych zobowiązań oprócz dostarczenia dowodów wpłat za okres od czerwca 2002 r. do października 2002 r. Żądanie to było nieuzasadnione, ponieważ miesiące te objęte były deklaracjami zerowymi. ZUS tych deklaracji nie posiadał w chwili wydawania decyzji, jednak - zdaniem apelującego - nie wynikało to z jego winy, bowiem nie miał on wpływu na transmisje elektroniczne i odbiór ich przez ZUS. Brak tych deklaracji nie wpływał na zadłużenie wnioskodawcy wobec ZUS. W ocenie wnioskodawcy, skoro w ostatnim piśmie skierowanym do niego ZUS żądał deklaracji za okres od listopada 2001 r. do października 2002 r. i od listopada 2003 r. do lutego 2004 r., mając za ten okres wpłaty, oraz żądał wpłat za miesiące od czerwca 2002 r. do października 2002 r., które były zerowe (czyli nie wiązały się z wpłatami), kwestia zadłużenia wnioskodawcy wobec ZUS została definitywnie wyjaśniona. Według apelującego, spełnił on wszystkie warunki restrukturyzacji, dokonując w terminie wpłat wszystkich wymaganych od niego należności.

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi wyrokiem z 18 maja 2005 r. [...] oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego, uznając ją za nieuzasadnioną. Sąd stwierdził, że zgodnie z art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców, nie później niż do 30 kwietnia 2004 r., z zastrzeżeniem ust. 1a i 3, organ restrukturyzacyjny powinien był wydać decyzję o zakończeniu restrukturyzacji, w której umarzał postępowanie restrukturyzacyjne, jeżeli warunki restrukturyzacji, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy, nie zostały spełnione. W ocenie Sądu Apelacyjnego, wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, wnioskodawca nie wykazał, że na dzień wydania decyzji o zakończeniu restrukturyzacji nie posiadał zaległości z tytułu składek, które nie podlegały restrukturyzacji. Sąd zwrócił uwagę,

że w tym dniu brak było dokumentów rozliczeniowych i dowodów wpłat za okres od czerwca 2002 r. do października 2002 r., które to deklaracje rozliczeniowe, co było poza sporem, zostały wysłane do ZUS pocztą elektroniczną w lipcu 2004 r. Wprawdzie z deklaracji tych wynika istotnie brak należności z tytułu składek, tym niemniej oceny takiej nie można było dokonać 30 kwietnia 2004 r. Niezależnie od tego wnioskodawca na dzień wydania decyzji o zakończeniu restrukturyzacji posiadał zaległości bieżące z tytułu składek. Zaległości te nie były wprawdzie duże, bowiem z wyliczeń organu rentowego wynika, że wynosiły 530,09 zł, jednak ustawa nie przewiduje zróżnicowania postępowania wobec przedsiębiorcy w zależności od wysokości zadłużenia, jak też nie przewiduje „przywrócenia restrukturyzacji należności”, o co wniósł apelujący. Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę, że wnioskodawca został zobowiązany do przedłożenia dokumentów wskazanych w skierowanym do niego piśmie z 31 marca 2004 r. Wbrew prezentowanemu przez wnioskodawcę stanowisku brak było uzasadnionych podstaw do przyjęcia, że organ restrukturyzacyjny zrezygnował z wymagania przedłożenia informacji, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy o restrukturyzacji. W piśmie procesowym z 11 sierpnia 2004 r. wnioskodawca stwierdził, że dokumenty o jego sytuacji finansowej zostały sporządzone i przekazane do ZUS, nie ma ich jednak w aktach postępowania restrukturyzacyjnego, zaś wnioskodawca nie przedstawił na tę okoliczność żadnego dowodu. Według Sądu Apelacyjnego przedłożenie danych o aktualnej sytuacji finansowej przedsiębiorcy, stanowiących świadectwo kondycji jego przedsiębiorstwa, jest warunkiem nie do pominięcia. Sąd Apelacyjny podzielił w tym zakresie stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 sierpnia 2004 r., III UK 67/04 (OSNP 2005 nr 5, poz. 69), według którego umorzenie należności publicznoprawnych nie jest autonomicznym celem restrukturyzacji, lecz jest jedynie środkiem do osiągnięcia normatywnie założonego, głównego jej celu - przywrócenia działającemu na rynku przedsiębiorcy zdolności konkurowania na tym rynku, stworzenia perspektyw jego rozwoju oraz nowych miejsc pracy. Chcąc skorzystać z dobrodziejstwa restrukturyzacji przedsiębiorca powinien wykazać, że jest w stanie sprostać jej celowi, czego wnioskodawca w niniejszej sprawie nie uczynił. W ocenie Sądu Apelacyjnego, wbrew stanowisku prezentowanemu w apelacji, wnioskodawca nie spełnił wszystkich warunków restrukturyzacji, co prawidłowo ocenił Sąd Okręgowy oddalając odwołanie wnioskodawcy od decyzji organu restrukturyzacyjnego.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik wnioskodawcy. Skarga kasacyjna oparta została na podstawach: 1) rażącego naruszenia prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie: a) art. 4, art. 6 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 6 ust. 3 w związku z art. 11 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców (Dz.U. Nr 155, poz. 1287 ze zm.); b) art. 34 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. Nr 137, poz. 887 ze zm.); c) art. 8 ust. 1, art. 9 i art. 103 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 173, poz. 1807 ze zm.); d) art. 5 k.c., art. 58 § 1 i 2 k.c., art. 354 § 1 i 2 k.c. i art. 355 § 2 k.c. w związku z art. 354 § 2 k.c.; 2) rażącego i mającego istotny wpływ na wynik sprawy naruszenia przepisów postępowania w postaci uchybienia: a) art. 10 ust. 1 pkt 1 i 3 i art. 10 ust. 1 i 2, art. 10a, art. 11 ust. 1 pkt 2 i art. 11 ust. 3, art. 18 ust. 1, art. 21 ust. 1 pkt 1 i 2 w związku z art. 21 ust. 1a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców; b) art. 213 § 1 k.p.c., art. 228 § 1 i 2 k.p.c., art. 231 k.p.c., art. 233 § 1 i 2 k.p.c., art. 244 § 1 k.p.c. i art. 3 k.p.c. w związku z art. 477⁹ § 2 k.p.c. w związku z art. 187 § 2 pkt 3 k.p.c. w związku z art. 83 ust. 6 i 7 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, uzasadniając to: a) koniecznością zapewnienia należytego przeprowadzenia restrukturyzacji należności publicznoprawnych od przedsiębiorców, b) koniecznością zapewnienia poszanowania zasady zaufania obywateli do państwa, c) koniecznością zapewnienia poszanowania elementarnych zasad prawa naruszonych w sprawie, d) koniecznością wspierania zasady rzetelności postępowania ZUS i kompletności gromadzonych przezeń informacji, e) koniecznością udzielania przez państwo pomocy przedsiębiorcy i działania z poszanowaniem jego uzasadnionego interesu.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w całości i zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie apelacji wnioskodawcy w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ma uzasadnione podstawy, co dotyczy zwłaszcza naruszenia przepisów ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców. Przepisy te zostały błędnie zakwalifi-

kowe w skardze kasacyjnej jako przepisy postępowania (co dotyczy zwłaszcza zarzutów naruszenia art. 10 ust. 1 pkt 1 i 3 i art. 10 ust. 1 i 2, art. 10a, art. 11 ust. 1 pkt 2 i art. 11 ust. 3, art. 18 ust. 1, art. 21 ust. 1 pkt 1 i 2 w związku z art. 21 ust. 1a ustawy o restrukturyzacji), nie stanowiło to jednak przeszkody do rozważenia przez Sąd Najwyższy zarzutów dotyczących ich naruszenia. Przepisy postępowania, których naruszenie stanowić może podstawę skargi kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), to przepisy Kodeksu postępowania cywilnego lub inne przepisy procedury cywilnej. Takiego charakteru nie mają wskazane w skardze kasacyjnej przepisy ustawy o restrukturyzacji.

Zaskarżona do Sądu Okręgowego decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jako organu restrukturyzacyjnego (art. 2 pkt 2 ustawy) została wydana na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 10 i 10a ustawy o restrukturyzacji. Ocenę zasadności skargi kasacyjnej należy zatem zacząć od analizy treści tych przepisów, wskazanych jako podstawa prawna decyzji. Zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy o restrukturyzacji, po upływie 15 miesięcy od dnia doręczenia decyzji o warunkach restrukturyzacji, a w przypadku decyzji o warunkach restrukturyzacji doręczonych przed dniem 31 grudnia 2002 r. nie później niż do dnia 30 kwietnia 2004 r., z zastrzeżeniem ust. 1a i 3 ustawy, organ restrukturyzacyjny wydaje decyzję o zakończeniu restrukturyzacji, w której: 1) stwierdza umorzenie należności podlegających restrukturyzacji, jeżeli warunki restrukturyzacji, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy, zostały spełnione albo 2) umarza postępowanie restrukturyzacyjne, jeżeli warunki restrukturyzacji, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy, nie zostały spełnione. Zawarte w treści art. 21 ust. 1 zastrzeżenie odnoszące się do art. 21 ust. 1a i ust. 3 ustawy dotyczy terminu wydania decyzji o zakończeniu restrukturyzacji. Decyzja ta może być wydana albo wcześniej niż to przewiduje art. 21 ust. 1 (a mianowicie „niezwłocznie” - jeżeli wobec przedsiębiorcy zostało wszczęte postępowanie likwidacyjne lub upadłościowe, co przewiduje ust. 3), albo później niż to przewiduje art. 21 ust. 1 (a mianowicie po przedłożeniu przez przedsiębiorcę informacji o spełnieniu warunków restrukturyzacji, co przewiduje ust. 1a). W rozpoznawanej sprawie mogłoby ewentualnie wchodzić w grę jedynie zastrzeżenie z art. 21 ust. 1a. Przepis ten stanowi, że decyzję, o której mowa w art. 21 ust. 1 (czyli decyzję o zakończeniu restrukturyzacji), organ restrukturyzacyjny wydaje po przedłożeniu przez przedsiębiorcę informacji o spełnieniu warunków restrukturyzacji, o których mowa w art. 10 lub 10a ustawy, jed-

nak nie wcześniej niż po upływie roku od dnia doręczenia decyzji o warunkach restrukturyzacji.

W rozpoznawanej sprawie chodziło o ustalenie i ocenę, czy będący przedsiębiorcą wnioskodawca spełnił warunki restrukturyzacji, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy (wówczas powinno dojść do wydania przez ZUS, jako organ restrukturyzacyjny, decyzji stwierdzającej umorzenie należności podlegających restrukturyzacji - na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy), czy też warunków tych nie spełnił (wówczas mogło dojść do wydania decyzji umarzającej postępowanie restrukturyzacyjne - na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy, co oznaczałoby w istocie odmowę umorzenia zaległych należności podlegających restrukturyzacji). Istota sprawy sprowadzała się zatem do oceny, czy zostały przez wnioskodawcę spełnione warunki restrukturyzacji, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy (o czym stanowi art. 21 ust. 1), a dodatkowo czy wnioskodawca przedłożył informację o spełnieniu warunków restrukturyzacji, o których mowa w art. 10 lub 10a ustawy (czego wymaga art. 21 ust. 1a ustawy). Te - i tylko te warunki - powinien był spełnić przedsiębiorca, aby doszło do wydania decyzji o stwierdzeniu umorzenia należności podlegających restrukturyzacji. Przy czym spełnienie lub niespełnienie warunków restrukturyzacji wymienionych w art. 10 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy miało bezpośredni wpływ na treść decyzji o zakończeniu postępowania restrukturyzacyjnego (art. 21 ust. 1 ustawy), natomiast przedłożenie lub nieprzedłożenie informacji o spełnieniu warunków restrukturyzacji - na datę jej podjęcia (art. 21 ust. 1a).

1. Dla oceny przez sąd legalności (zgodności z prawem) decyzji podjętej przez organ restrukturyzacyjny zbadania (ustalenia i ewaluacji) wymagało przede wszystkim to, czy wnioskodawca spełnił warunki restrukturyzacji przewidziane w art. 10 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy. Te warunki bowiem - i tylko one - mogły mieć wpływ na treść decyzji o zakończeniu postępowania restrukturyzacyjnego. Wynika to z dosłownej treści art. 21 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy. Zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy, należności, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2 lit. d i e ustawy, objęte restrukturyzacją, podlegają umorzeniu pod warunkiem, że przedsiębiorca: wpłaci opłatę restrukturyzacyjną, o której mowa w art. 19 ustawy (art. 10 ust. 1 pkt 2 ustawy), oraz w dniu wydania decyzji o zakończeniu restrukturyzacji, o której mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy, nie posiada zaległości z tytułu należności wymienionych w art. 6, z wyjątkiem należności wymienionych w art. 11 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy, nieobjętych restrukturyzacją, należących do właściwości danego organu restrukturyzacyjnego (art. 10 ust. 1 pkt 3

ustawy). Ponieważ w decyzji o umorzeniu postępowania restrukturyzacyjnego wnioskodawcy nie zarzucono niewpłacenia opłaty restrukturyzacyjnej i również Sąd Apelacyjny nie zajmował się tą kwestią (art. 10 ust. 1 pkt 2 ustawy), rozważenia wymagało jedynie to, czy w dniu wydania decyzji o zakończeniu restrukturyzacji wnioskodawca nie posiadał zaległości z tytułu należności wymienionych w art. 6 ustawy, z wyjątkiem należności wymienionych w art. 11 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy, nieobjętych restrukturyzacją, należących do właściwości organu restrukturyzacyjnego (art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy).

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy, restrukturyzacji podlegają, między innymi, należności w postaci znanych na dzień 31 grudnia 2001 r. zaległości wobec: a) Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z tytułu składek należnych do 31 grudnia 1998 r. - w całości, oraz z tytułu składek należnych za okres od 1 stycznia 1999 r. do 31 grudnia 2001 r. - w części finansowanej przez płatnika, z zastrzeżeniem art. 6 ust. 3 i 4 oraz art. 11 i 16 ustawy, b) Funduszu Pracy, z tytułu należnych składek, c) Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, z tytułu należnych składek. Ponadto, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy, restrukturyzacji podlegają odsetki za zwłokę od zaległości wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy. Przepis art. 6 ust. 2 ustawy stanowi, że restrukturyzacji podlegają również: 1) zaległości, o których mowa w art. 6 ust. 1, w stosunku do których do 30 czerwca 2002 r. zostały wydane decyzje rozkładające na raty lub odraczające termin płatności, lub gdy zaległości te stanowią należności sporne; 2) opłaty prolongacyjne ustalone w związku z decyzjami wymienionymi w pkt 1. Nie podlegają natomiast restrukturyzacji zaległości z tytułu składki na ubezpieczenie emerytalne (art. 6 ust. 3 ustawy) oraz należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych - jeżeli zaległości te określone zostały w związku z dokonywaniem czynności prawnych mających na celu obejście przepisów o ubezpieczeniach społecznych lub przepisów dotyczących wymiaru i poboru tych należności (art. 6 ust. 4).

Z treści art. 6 ustawy wynika, że restrukturyzacją - na warunkach określonych w ustawie - objęte są należności w postaci zaległości, znane na dzień 31 grudnia 2001 r., czyli dotyczące okresu kończącego się 31 grudnia 2001 r., opisane szczegółowo w art. 6 ustawy. Inne należności - wymienione częściowo również w art. 6 (np. zaległości z tytułu składki na ubezpieczenie emerytalne, składek na ubezpieczenia społeczne w części finansowanej przez ubezpieczonego oraz składek na po-

wszechne ubezpieczenie zdrowotne) - nie podlegają restrukturyzacji (czyli umorzeniu - art. 4 ustawy), a przedsiębiorca powinien je spłacić. Obciążające wnioskodawcę należności, niepodlegające restrukturyzacji, a zatem podlegające spłacie, zostały szczegółowo wymienione w załączniku do decyzji o wszczęciu postępowania restrukturyzacyjnego. W rozpoznawanej sprawie nie chodzi jednak o niespłacenie przez wnioskodawcę należności z tytułu zaległości niepodlegających restrukturyzacji, lecz o zaleganie z bieżącymi składkami, jak to ujęto w decyzji.

Ocenie podlega zatem, czy spełnienie warunku z art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy, a mianowicie stwierdzenie, że w dniu wydania decyzji o zakończeniu restrukturyzacji przedsiębiorca nie posiadał zaległości z tytułu należności wymienionych w art. 6 ustawy, z wyjątkiem należności wymienionych w art. 11 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy, nieobjętych restrukturyzacją, należących do właściwości organu restrukturyzacyjnego (art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy), dotyczy jedynie zaległości, o jakich stanowi art. 6 ustawy (czyli zaległości znanych na dzień 31 grudnia 2001 r.), czy też jakichkolwiek zaległości w płatności należności z tytułów wymienionych w art. 6 (w tym także zaległości bieżących).

Treść art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy nie jest w tej kwestii jednoznaczna. Można na jej podstawie wyrazić pogląd, że skoro chodzi o stwierdzenie, że przedsiębiorca „nie posiada zaległości z tytułu należności wymienionych w art. 6 ustawy”, a ten ostatni przepis precyzuje, o jakie należności chodzi („znane na dzień 31 grudnia 2001 r. zaległości”), to warunkiem umorzenia należności podlegających restrukturyzacji - znanych na dzień 31 grudnia 2001 r., jest niezaleganie przez przedsiębiorcę z zapłatą należności niepodlegających restrukturyzacji, ale też tych znanych na dzień 31 grudnia 2001 r. Oznaczałoby to, że powstanie zaległości w należnościach z tytułu składki na ubezpieczenie emerytalne, składek na ubezpieczenia społeczne w części finansowanej przez płatnika oraz składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres po 31 grudnia 2001 r. jest prawnie irrelevantne i z tego powodu organ restrukturyzacyjny nie może odmówić stwierdzenia umorzenia należności podlegających restrukturyzacji (taka sytuacja dotyczy należności podatkowych - por. wyrok WSA w Warszawie z 16 marca 2005 r., III SA/Wa 2224/04, LEX nr 167035, w którym wyrażono pogląd, że art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy o restrukturyzacji dotyczy „należności znanych” w dacie wskazanej w art. 6 ust. 1 pkt 1 lub 2 ustawy, a przedsiębiorca, który złożył wniosek o restrukturyzację, może posiadać, bez konse-

kwencji płynących z art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy, zaległości dotyczące „należności nieznanych” w tej dacie, np. z tytułu bieżących zaległości podatkowych).

Odmienny pogląd - w odniesieniu do należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne - wynika jednak z analizy treści art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy w powiązaniu z art. 10a i art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy. Zgodnie z art. 10a ustawy, należności, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. a-c ustawy (czyli zaległości wobec Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Funduszu Pracy i Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z tytułu należnych składek), objęte restrukturyzacją, podlegają umorzeniu po spełnieniu przez przedsiębiorcę warunków określonych w art. 10 ust. 1 i 2 ustawy, jeśli przedsiębiorca w dniu wydania decyzji, o której mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy, nie posiada zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie emerytalne, pozostałych składek na ubezpieczenia społeczne w części finansowanej przez ubezpieczonego oraz składek na powszechne ubezpieczenie zdrowotne, z wyłączeniem należności, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy. Ten ostatni przepis przewiduje, że znane na dzień 30 czerwca 2002 r. zaległości we wpłatach składek, o których mowa w art. 10a, należnych za okres od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 30 czerwca 2002 r., wraz z odsetkami za zwłokę, niepodlegających restrukturyzacji - podlegają spłacie w terminie do dnia 28 lutego 2005 r. przez przedsiębiorcę, który złożył wniosek o restrukturyzację. Przepis art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy stosuje się odpowiednio do należności, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. b i c ustawy.

Warunek nieposiadania przez przedsiębiorcę, w dniu wydania decyzji o zakończeniu restrukturyzacji, zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie emerytalne, pozostałych składek na ubezpieczenia społeczne w części finansowanej przez ubezpieczonego oraz składek na powszechne ubezpieczenie zdrowotne, jednak z wyłączeniem należności, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy (art. 10a ustawy), należy odczytywać w taki sposób, że chodzi o nieposiadanie zaległości z tytułu i n y c h należności, niż wymienione w art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy (bo te podlegają spłacie w terminie do 28 lutego 2005 r., czyli późniejszym w stosunku do wskazanego w art. 21 ust. 1 terminu wydania decyzji o zakończeniu restrukturyzacji), a skoro art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy dotyczy znanych na dzień 30 czerwca 2002 r. zaległości we wpłatach składek na ubezpieczenie emerytalne, pozostałych składek na ubezpieczenia społeczne w części finansowanej przez ubezpieczonego oraz składek na powszechne ubezpieczenie zdrowotne, należnych za okres od 1 stycznia 1999 r. do 30 czerwca 2002 r., wraz z odsetkami za zwłokę, niepodlegających restrukturyzacji, to

warunek nieposiadania zaległości z tytułu składek może dotyczyć składek z tytułów wymienionych w art. 10a ustawy przypadających za okres po 30 czerwca 2002 r.

Rację ma skarżący, że postępowanie restrukturyzacyjne dotyczy jedynie zaległości znanych na dzień 31 grudnia 2001 r. Tylko należności podlegające restrukturyzacji znane na dzień 31 grudnia 2001 r. podlegają umorzeniu (art. 6 ust. 1 i 2 w związku z art. 4 ustawy). Jednak przedsiębiorca ma obowiązek spłacić należności niepodlegające restrukturyzacji (czyli niepodlegające umorzeniu) - znane na dzień 30 czerwca 2002 r. (art. 11 ustawy). Postępowanie restrukturyzacyjne nie dotyczy zaległości w spłacie należności powstałych w okresie po 30 czerwca 2002 r. Jednak z treści art. 10a w związku z art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy można wyprowadzić wniosek, że chociaż przedsiębiorca w dniu 30 kwietnia 2004 r. (art. 21 ust. 1 ustawy) nie musiał mieć spłaconych zaległości niepodlegających restrukturyzacji znanych na dzień 30 czerwca 2002 r. (ponieważ mógł je spłacić do 28 lutego 2005 r. - art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy), to nie mógł mieć w tym dniu zaległości z tytułu należności nieobjętych restrukturyzacją innych niż wymienione w art. 11 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 (art. 10 ust. 1 pkt 3 i art. 10a ustawy), co *de facto* oznacza zaległości z tytułu składek za okres po 30 czerwca 2002 r. Należności te (zaległości) nie podlegają, rzecz jasna, restrukturyzacji i nie są objęte postępowaniem restrukturyzacyjnym, jednak nieposiadanie zaległości z tytułu tych należności jest ustawowym warunkiem stwierdzenia umorzenia należności podlegających restrukturyzacji.

Niezależnie od tego, który z przedstawionych wyżej poglądów się podzieli, nie ulega wątpliwości, że stanowczego ustalenia i oceny wymaga, czy wnioskodawca posiadał zaległości z tytułu składek na datę wydania decyzji o umorzeniu postępowania restrukturyzacyjnego. Kwestia czy w dniu wydania decyzji, o której mowa w art. 21 ust. 1 ustawy (w rozpoznawanej sprawie chodzi o decyzję wydaną 30 kwietnia 2004 r.), przedsiębiorca (wnioskodawca) posiadał zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie emerytalne, pozostałych składek na ubezpieczenia społeczne w części finansowanej przez ubezpieczonego oraz składek na powszechne ubezpieczenie zdrowotne, o jakich stanowi art. 10a ustawy, była w rozpoznawanej sprawie kwestią sporną.

Organ restrukturyzacyjny stwierdził w uzasadnieniu decyzji, że wnioskodawca „na dzień wydania decyzji kończącej postępowanie posiada zaległości bieżące z tytułu składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, Fundusz Ubezpieczeń Zdrowotnych oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych”,

nie podając jednak ani kwoty tych zaległości, ani okresu, za jaki zaległości te powstały (stwierdzenie, że są to zaległości „bieżące” niewiele wyjaśnia), ani tytułu (którego z wymienionych Funduszy dotyczą zaległości z tytułu składek, czy chodzi o składki na ubezpieczenie emerytalne, pozostałe składki na ubezpieczenia społeczne lub składki na powszechne ubezpieczenie zdrowotne, itd.). Również w odpowiedzi na odwołanie znalazło się ogólne stwierdzenie, że „przedsiębiorca na dzień wydania decyzji o zakończeniu restrukturyzacji posiada zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie emerytalne, pozostałych składek na ubezpieczenia społeczne w części finansowanej przez ubezpieczonego oraz składek na powszechne ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, nieobjętych restrukturyzacją”, bez szczegółowego wskazania, jakiego okresu zaległości te dotyczą, w jakiej kwocie przypadają za poszczególne miesiące (przed 31 grudnia 2001 r., przed 30 czerwca 2002 r. i po tych datach), z jakiego tytułu zaległość powstała (na jaki Fundusz przypadają ewentualnie zaległe składki). Z kolei wnioskodawca twierdził - zarówno w piśmie procesowym z 11 sierpnia 2004 r., jak i w apelacji - że nie ma żadnych zaległości wobec ZUS.

Kwestia ta nie została w jakikolwiek sposób wyjaśniona przez Sąd Apelacyjny. Nie jest bowiem takim wyjaśnieniem ogólne stwierdzenie tego Sądu, iż wnioskodawca „nie wykazał, że na dzień wydania decyzji o zakończeniu restrukturyzacji nie posiadał zaległości z tytułu składek, które nie podlegały restrukturyzacji”, ponieważ to organ restrukturyzacyjny powinien wyczerpująco ustalić i precyzyjnie uzasadnić w decyzji, z jakich przyczyn przyjął, że w dniu wydania decyzji przedsiębiorca posiadał zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie emerytalne, pozostałych składek na ubezpieczenia społeczne w części finansowanej przez ubezpieczonego oraz składek na powszechne ubezpieczenie zdrowotne, z wyłączeniem należności, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy - czyli nie spełniał warunków przewidzianych w art. 10a ustawy do wydania decyzji o umorzeniu należności podlegających restrukturyzacji, a następnie sąd powinien zweryfikować w postępowaniu sądowym, zainicjowanym wniesieniem odwołania, poprawność i zgodność z prawem tych ustaleń i stwierdzeń organu restrukturyzacyjnego, przy czym ustalenie i ocena istotnych okoliczności i przesłanek umorzenia należności (art. 10a w związku z art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. a-c oraz art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy) powinna polegać nie na przytoczeniu przypadkowych sformułowań ustawy, jak to uczynił organ restrukturyzacyjny w zaskarżonej decyzji, lecz na dokonaniu rzetelnych i wyczerpujących ustaleń oraz ocen praw-

nych z powołaniem się na stosowne przepisy prawa materialnego. Nie jest również wyjaśnieniem spornej kwestii ogólne stwierdzenie Sądu Apelacyjnego, że „na dzień wydania decyzji o zakończeniu restrukturyzacji wnioskodawca posiadał zaległości bieżące z tytułu składek”, ponieważ stwierdzeniu temu nie towarzyszy powołanie się na jakiegokolwiek dowody przeprowadzone w sprawie (a zatem nie sposób nawet tego stwierdzenia potraktować jako ustalenia faktycznego). Ponadto, stwierdzeniu temu - zawartemu również w uzasadnieniu decyzji - wnioskodawca przeczył w toku postępowania sądowego (była to zatem okoliczność sporna, która wymagała przeprowadzenia postępowania dowodowego i zrelacjonowania jego wyników w uzasadnieniu wyroku - art. 227 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c.), przedstawiając istotną argumentację, a mianowicie, że w pismach do niego skierowanych przed wydaniem decyzji - z 31 marca 2004 r. i z 26 kwietnia 2004 r. - organ restrukturyzacyjny nie wzywał go do dokonania spłaty jakichkolwiek zaległości z tytułu składek niepodlegających restrukturyzacji, choć wzywał go do złożenia różnych dokumentów. Zachowanie organu restrukturyzacyjnego, który nie żądał dokonania spłaty jakichkolwiek zaległości z tytułu składek, a jedynie złożenia dokumentów - może potwierdzać tezę wnioskodawcy, że na datę wydania decyzji nie posiadał on żadnych zaległości z tytułu składek niepodlegających restrukturyzacji, o których stanowi art. 10a ustawy, bo gdyby takie zaległości istniały, rzetelność prowadzenia postępowania restrukturyzacyjnego przez organ restrukturyzacyjny, konieczność zapewnienia poszanowania zasady zaufania obywateli do organów państwa, konieczność udzielania przez organy państwa pomocy przedsiębiorcom, nakazywałyby wezwanie wnioskodawcy do spłacenia zaległości, jeżeli faktycznie zaległość taka istniała i stanowiła przeszkodę do umorzenia należności podlegających restrukturyzacji.

Nie stanowi wystarczającego argumentu przemawiającego przeciwko przedsiębiorcy, że jakichś dokumentów nie ma w aktach postępowania restrukturyzacyjnego lub w innych aktach ZUS. Wnioskodawca miał obowiązek przekazywać raporty do ZUS drogą elektroniczną, a ZUS powinien zapewnić rzetelność i kompletność informacji gromadzonych na kontach ubezpieczonych i na kontach płatników składek; informacje zawarte na koncie ubezpieczonego i koncie płatnika składek prowadzonych w formie elektronicznej, które przekazane zostały w postaci dokumentu pisemnego albo elektronicznego, są środkiem dowodowym w postępowaniu administracyjnym i sądowym z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 34 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, Dz.U. Nr 137, poz.

887 ze zm.). Oczywiście wnioskodawca ma obowiązek wykazać, że taka transmisja elektroniczna w ogóle miała miejsce.

Wnioskodawca twierdził w toku postępowania - i twierdzenie to ponowił w uzasadnieniu skargi kasacyjnej - że w czasie swojej wizyty w ZUS przed wydaniem decyzji kończącej postępowanie restrukturyzacyjne, otrzymał informację, że nie zalega w ogóle ze składkami w ZUS, a w pismach kierowanych do niego przed wydaniem decyzji o umorzeniu postępowania restrukturyzacyjnego ZUS nie kierował do niego wezwań do zapłaty jakichkolwiek zaległości z tytułu należności istotnych z punktu widzenia wydania decyzji. Kwestia ta wymaga zasadniczego wyjaśnienia - ustalenia i oceny, w szczególności oceny wymaga wiarygodność twierdzeń wnioskodawcy.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że uzasadnione są zarzuty naruszenia art. 10 ust. 1 pkt 3, art. 10a i art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy o restrukturyzacji, ponieważ bez dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych - koniecznych dla prawidłowego zastosowania prawa materialnego - nie jest możliwe rozstrzygnięcie sprawy.

2. Wydanie decyzji o zakończeniu restrukturyzacji stwierdzającej umorzenie należności podlegających restrukturyzacji (art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy) lub umarzającej postępowanie restrukturyzacyjne (art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy) zależy tylko od spełnienia lub niespełnienia warunków wymienionych w art. 10 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy, a nie w art. 10 ust. 1 pkt 1. Przepis art. 21 ustawy o restrukturyzacji, stanowiący podstawę wydania decyzji o zakończeniu restrukturyzacji, nie odwołuje się w żaden sposób do warunku określonego w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy, czyli do warunku złożenia informacji zawierającej dane o bieżącej sytuacji finansowej przedsiębiorcy. Warunkiem wydania pozytywnej lub negatywnej dla przedsiębiorcy decyzji kończącej postępowanie restrukturyzacyjne, czy to stwierdzającej umorzenie należności podlegających restrukturyzacji, czy to umarzającej postępowanie restrukturyzacyjne, nie jest zatem złożenie albo niezłożenie przez przedsiębiorcę informacji, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy, zawierającej dane o jego sytuacji finansowej. Dlatego powołane w uzasadnieniu decyzji organu restrukturyzacyjnego z 30 kwietnia 2004 r. niespełnienie warunków określonych w art. 10 i 10a ustawy o restrukturyzacji, w tym niezłożenie informacji, o której stanowi art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy, nie mogło być przyczyną wydania decyzji odmawiającej umorzenia należności podlegających restrukturyzacji albo wydania decyzji umarzającej postępowanie restrukturyzacyjne. Warunkiem wydania decyzji o zakończeniu restrukturyzacji stwierdzającej umorzenie należności podlegających restrukturyzacji nie jest bowiem

złożenie przez przedsiębiorcę informacji, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy, zawierającej dane o jego sytuacji finansowej (jak błędnie przyjął organ restrukturyzacyjny w uzasadnieniu decyzji), lecz przedłożenie przez przedsiębiorcę informacji o spełnieniu warunków restrukturyzacji, o których mowa w art. 10 lub 10a ustawy, co wynika jednoznacznie z art. 21 ust. 1a ustawy.

Tej różnicy - pomiędzy wymaganiem, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy, a wymaganiem, o którym mowa w art. 21 ust. 1a ustawy - nie dostrzegł także Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Potwierdza to zasadność zgłoszonych w skardze kasacyjnej zarzutów naruszenia art. 21 ust. 1 i 1a oraz art. 10 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy o restrukturyzacji.

Niezrozumiały w tym kontekście jest także wywód Sądu Apelacyjnego dotyczący rzekomej zasadności zawartego w zaskarżonej decyzji twierdzenia organu restrukturyzacyjnego co do niespełnienia przez przedsiębiorcę warunków restrukturyzacji, w szczególności niezłożenia informacji, o której stanowi art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy, zawierającej dane o jego sytuacji finansowej. Sąd Apelacyjny stwierdził bowiem, że wbrew prezentowanemu przez wnioskodawcę stanowisku brak było uzasadnionych podstaw do przyjęcia, że organ restrukturyzacyjny zrezygnował z wymagania przedłożenia informacji, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy o restrukturyzacji. W piśmie procesowym z 11 sierpnia 2004 r. wnioskodawca stwierdził, że dokumenty o sytuacji finansowej zostały sporządzone i przekazane do ZUS. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, dokumentów tych nie ma jednak w aktach postępowania restrukturyzacyjnego, zaś wnioskodawca nie przedstawił na okoliczność złożenia tych dokumentów żadnego dowodu. Niezrozumiałość tego ustalenia faktycznego wynika z jego konfrontacji z zawartością akt postępowania restrukturyzacyjnego, w których - jako załącznik nr 4 do wniosku o restrukturyzację zaległych należności - znajduje się „Informacja o bieżącej sytuacji finansowej” złożona przez wnioskodawcę. Co prawda, podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych i oceny materiału dowodowego (art. 398³ § 3 k.p.c.), jednak warunkiem prawidłowego zastosowania prawa materialnego jest dokonanie przez sąd orzekający w sprawie niewadliwych ustaleń faktycznych, stwierdzenie wadliwości tych ustaleń podważa prawidłowość oceny materialnoprawnej, co czyni skargę kasacyjną uzasadnioną także z przyczyn dotyczących podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.

Należy także zwrócić uwagę na to, że w decyzji z 30 kwietnia 2004 r. o umorzeniu postępowania restrukturyzacyjnego brak spełnienia przez przedsiębiorcę wa-

runków określonych w art. 10 i 10a ustawy został odniesiony jednoznacznie do art. 10 ust. 1 pkt 1, ponieważ organ restrukturyzacyjny stwierdził, że wnioskodawca „nie złożył informacji, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy, zawierającej dane o jego sytuacji finansowej”, co należy rozumieć jako stwierdzenie niezłożenia informacji zawierającej dane o jego bieżącej sytuacji finansowej. Brak bliższego określenia przez organ restrukturyzacyjny, o jaką informację chodzi, z jednoczesnym wyraźnym odwołaniem się do art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy, prowadzi do wniosku, że chodzi o informację, którą wnioskodawca powinien był złożyć łącznie z wnioskiem. Taka jednak informacja znajduje się w aktach postępowania restrukturyzacyjnego jako załącznik nr 4 do wniosku.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy, na który powołał się organ restrukturyzacyjny i który powołuje również w uzasadnieniu zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku Sąd Apelacyjny, należności, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2 lit. d i e ustawy, objęte restrukturyzacją, podlegają umorzeniu pod warunkiem, że przedsiębiorca przedstawi organowi restrukturyzacyjnemu program restrukturyzacji (co nie dotyczy małych przedsiębiorców - art. 13 ust. 3 ustawy) oraz informację zawierającą dane o jego bieżącej sytuacji finansowej, w tym dane wymienione w art. 1 ust. 2 ustawy. Z art. 10 ust. 2, którego jednak nie powołano wyraźnie ani w decyzji organu rentowego, ani w uzasadnieniu zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku Sądu Apelacyjnego, dane wymienione w art. 10 ust. 1 pkt 1 należy przedstawić łącznie z wnioskiem, o którym mowa w art. 12 ust. 1, a informację zawierającą podstawowe dane o bieżącej sytuacji finansowej przedsiębiorcy dodatkowo także po upływie 11 miesięcy od dnia doręczenia decyzji o warunkach restrukturyzacji, jednak nie później niż przed upływem 14 miesięcy od dnia doręczenia tej decyzji.

Z uzasadnienia zaskarżonej decyzji nie wynika jednak, że przyczyną umorzenia postępowania restrukturyzacyjnego na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy było niezłożenie dodatkowej informacji zawierającej podstawowe dane o bieżącej sytuacji finansowej przedsiębiorcy po upływie 11 miesięcy od dnia doręczenia decyzji o warunkach restrukturyzacji. Również Sąd Apelacyjny nie rozważał spełnienia przez wnioskodawcę wymagania wynikającego z art. 10 ust. 2, nie mówiąc o tym, że nie zwrócił uwagi na to, iż warunkiem wydania decyzji o zakończeniu postępowania restrukturyzacyjnego przez stwierdzenie umorzenia należności podlegających restrukturyzacji nie jest przedstawienie informacji zawierającej dane o bieżącej sytuacji finansowej przedsiębiorcy (art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy), lecz przedłożenie informacji o

spełnieniu warunków restrukturyzacji, o których mowa w art. 10 lub 10a (art. 21 ust. 1a ustawy).

Zawarte w art. 21 ust. 1 ustawy zastrzeżenie odnoszące się do treści ust. 1a ustawy nie dotyczy jednak przedstawienia przez przedsiębiorcę informacji zawierającej dane o jego bieżącej sytuacji finansowej (według art. 10 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 ustawy), lecz przedłożenia przez przedsiębiorcę informacji o spełnieniu warunków restrukturyzacji, co ma inną zawartość treściową. Przepis ten (art. 21 ust. 1a ustawy) stanowi bowiem, że decyzję, o której mowa w art. 21 ust. 1, organ restrukturyzacyjny wydaje po przedłożeniu przez przedsiębiorcę informacji o spełnieniu warunków restrukturyzacji, o których mowa w art. 10 lub 10a ustawy, jednak nie wcześniej niż po upływie roku od dnia doręczenia decyzji o warunkach restrukturyzacji. „Przedłożenie przez przedsiębiorcę informacji o spełnieniu warunków restrukturyzacji” (art. 21 ust. 1a ustawy) jest czymś innym niż „przedstawienie przez niego informacji zawierającej dane o jego bieżącej sytuacji finansowej” (art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy).

Ponieważ usprawiedliwione okazały się zarzuty naruszenia wyżej omówionych przepisów ustawy o restrukturyzacji, co doprowadziło do uwzględnienia skargi kasacyjnej, zbędne stało się szczegółowe rozważanie zasadności pozostałych postawionych w niej zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====